

Дамянъ. Тамъ е, че Гуга задоменитѣ раздомва; а таква като васъ само халосва.

Другия (като го хваща здравата). Нѣма да те пустна, че каквото ще да става! Само ти знаешъ пжтя — и всички ни ще да заведешъ. Тѣй му е реда: заведи ни при нея — пѣкъ тя, когото си хареса!

Дамянъ. Я го гледай! Че ти не ме познавашъ, бе!... Че Дамяна, за кого го вземашъ, бе кокорко!

Първия. Безъ насъ—ни стѣпка! Връщай се да приемъ!
(Явяватъ се още двоица. Хващатъ Дамяна и го повръщатъ въ кръчмата)

(Чуватъ се нови викове: бре-бре-бре-е-е! и запѣватъ)
(Чуватъ се думитѣ):

„Змей либи три дни до пладне,
Змеюва любовь — измама!

(Кавалѣтъ пѣсенъ поддема и се чуватъ подвиквания).

(Явява се Вела. Пристѣпка смутена, приближава се до прозореца; погледва навжтре; озърта се и като дочува далечни стѣпки — избѣгва и се прикрива въ сѣнката на орѣха).

(Отъ кръчмата се чуватъ спорящи гласове).

(Показватъ се старцитѣ: Пантелей и Еремия).

(Тѣ заставатъ до брѣста и се вслушватъ).

Пантелей. Най-силно се чува Дамянова гласъ!

Еремия (притичва до прозореца, надниква и прошепва):
Тѣй зеръ! Тѣй!... Баща стана, а умъ му не дохожда!

Пантелей. И каква булка има! Кога ѝ се насити?

Еремия (пакъ наднича презъ прозореца).

Пантелей (клюмайки глава). Да ми е синъ!... Да ми е синъ, че да взема една дрѣновица!

(Вела излиза изъ сѣнката на орѣха и приближава Пантелея).

Вела (просълзена). Какво ще му кажешъ, дѣдо Пантелей?

Пантелей (изненаданъ). Ти тукъ ли си била, булка Вело?

Вела. Срамъ-несрамъ — дойдохъ да го чакамъ. По недѣли въ кѣщи се не свърта. Думата ми не иска да чуе. Та рекохъ си: каквото ще да става, излѣзе ли — ще му хвана пеша. Ако не за мене — детето си да дойде и види! Сърдцето ме боли за детето. Ще порасне при живъ баща, безъ да е то баща си видѣло...

Пантелей. Добре си се сѣтила да дойдешъ. Че, както чухъ, тѣ всичкитѣ чакатъ Керванката. Изгрѣе ли—при Змейната трѣгватъ.

Вела (като чуи рѣце). Боже ле, Вишний Господи!